

แบบการเสนอผลงาน
(ระดับชำนาญการ และระดับชำนาญการพิเศษ)

ส่วนที่ ๑ ข้อมูลบุคคล/ตำแหน่ง

ชื่อผู้ขอประเมิน นางสาวอ้อยใจ กะวิเศษ

ตำแหน่งปัจจุบัน นักวิชาการป่าไม้ชำนาญการ

หน้าที่ความรับผิดชอบของตำแหน่งปัจจุบัน : ปฏิบัติงานในฐานะหัวหน้างาน ทำหน้าที่หัวหน้าโครงการพัฒนาป่าไม้ตามแนวพระราชดำริ อุทยานแห่งชาติน้ำพอง จังหวัดขอนแก่น ซึ่งต้องกำกับ ดูแล แนะนำ และตรวจสอบการปฏิบัติงานของผู้ร่วมปฏิบัติงาน โดยใช้ความรู้ความสามารถ ประสบการณ์และความชำนาญงานสูงมาก ในด้านวิชาการป่าไม้ปฏิบัติงานที่ต้องตัดสินใจหรือแก้ปัญหาที่ยาก รวมถึงการประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อให้การดำเนินงานเกิดประสิทธิภาพสูงสุด และปฏิบัติงานอื่นตามที่ได้รับมอบหมาย

ตำแหน่งที่จะแต่งตั้ง นักวิชาการป่าไม้ชำนาญการพิเศษ

หน้าที่ความรับผิดชอบของตำแหน่งที่จะแต่งตั้ง : กำกับ แนะนำ ตรวจสอบการปฏิบัติงานของผู้ร่วมปฏิบัติงาน โดยใช้ความรู้ความสามารถ ประสบการณ์และความชำนาญงานสูงมาก ในด้านบริหารจัดการภายในสำนักงานหรือการบริหารราชการทั่วไป ปฏิบัติงานที่ต้องตัดสินใจหรือแก้ปัญหาที่ยากมาก และปฏิบัติงานอื่นตามที่ได้รับมอบหมาย หรือ ปฏิบัติงานในฐานะผู้ปฏิบัติงานที่มีประสบการณ์โดยใช้ความรู้ความสามารถ ประสบการณ์ และความชำนาญงานสูงมากในด้านการบริหารจัดการภายในสำนักงานหรือการบริหารราชการทั่วไป ปฏิบัติงานที่ต้องตัดสินใจหรือแก้ปัญหาที่ยากมาก และปฏิบัติงานอื่นตามที่ได้รับมอบหมาย

ส่วนที่ ๒ ผลงานที่เป็นผลการปฏิบัติงานหรือผลสำเร็จของงาน

๑. เรื่อง การนำปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไปสู่การปฏิบัติในชุมชน กรณีศึกษา บ้านดงเย็น หมู่ที่ ๗ ตำบลโคกงาม อำเภอบ้านฝาง จังหวัดขอนแก่น

๒. ระยะเวลาที่ดำเนินการ ๑ ตุลาคม ๒๕๖๖ – ๓๐ กันยายน ๒๕๖๗

๓. ความรู้ ความชำนาญงาน หรือความเชี่ยวชาญและประสบการณ์ที่ใช้ในการปฏิบัติงาน

๓.๑ แนวคิดและปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง

๓.๒ แนวคิดเกี่ยวกับชุมชน

๓.๓. แนวคิดเกี่ยวกับการการยอมรับการเปลี่ยนแปลง

๓.๔ แนวคิดเกี่ยวกับการรับรู้และความเข้าใจ

๓.๕ ข้อมูลพื้นฐานของบ้านดงเย็น

๔. สรุปสาระสำคัญ ขั้นตอนการดำเนินงาน และเป้าหมายของงาน

การศึกษาการนำปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไปสู่การปฏิบัติในชุมชน กรณีศึกษา บ้านดงเย็น หมู่ที่ ๗ ตำบลโคกงาม อำเภอบ้านฝาง จังหวัดขอนแก่น) มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับความรู้ความเข้าใจเรื่องการนำปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไปสู่การปฏิบัติในชุมชน และเพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการนำปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไปสู่การปฏิบัติในชุมชน และนำผลการศึกษาไปกำหนดแนวทางในการบริหารจัดการ ปรับปรุงพัฒนาแนวทางของโครงการพัฒนาป่าไม้ตามแนวพระราชดำริ อุทยานแห่งชาติน้ำพอง จังหวัดขอนแก่น และโครงการพัฒนาป่าไม้ตามแนวพระราชดำริอื่นๆ ในการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชนในชุมชนที่เป็นเป้าหมายในการดำเนินงานเพื่อนำปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไปประยุกต์ใช้ในชุมชนให้เหมาะสมยิ่งขึ้น โดยวิธีสำรวจความคิดเห็นของประชาชนในพื้นที่บ้านดงเย็น หมู่ที่ ๗ ตำบลโคกงาม อำเภอบ้านฝาง จังหวัดขอนแก่น ใช้แบบสอบถามจากกลุ่มตัวอย่างของประชาชนบ้านดงเย็น หมู่ที่ ๗ ตำบลโคกงาม อำเภอบ้านฝาง จังหวัดขอนแก่น วิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป เพื่อใช้อธิบายลักษณะทางเศรษฐกิจสังคม ระดับการนำปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไปสู่การปฏิบัติ และปัจจัยที่มีผลต่อการนำปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไปสู่การปฏิบัติ ด้วยค่าสถิติ ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ ค่าคะแนน สำหรับการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร ใช้สถิติวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One -Way Anova) และการใช้ทดสอบแบบ t-test และ F-test มีรายละเอียดขั้นตอนดังนี้

เป็นการศึกษาเชิงปริมาณ (Quantitative Research) เพื่อวัดความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่างๆ แบบครั้งเดียว โดยมีแนวทางการศึกษาเป็นลักษณะเชิงสำรวจ (Survey or Exploratory Study) และใช้แบบสอบถาม (Questionnaire) เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากตัวอย่างแล้วนำข้อมูลมาประมวลผลและวิเคราะห์โดยโปรแกรม SPSS ซึ่งมีรายละเอียดหัวข้อดำเนินการศึกษาวิจัยดังนี้

๑. การเก็บรวบรวมข้อมูล

๑.๑ ข้อมูลทุติยภูมิ (secondary data) โดยศึกษาแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง เอกสารงานวิจัย รวมทั้งข้อมูลโครงการ และข้อมูลเกี่ยวกับพื้นที่ศึกษา

๑.๒ ข้อมูลปฐมภูมิ (primary data) เก็บรวบรวมโดยวิธีการสอบถามกับตัวแทนครัวเรือนด้วยแบบสอบถามที่สร้างขึ้น ร่วมกับการสังเกตการณ์โดยตรง

๒. การสร้างแบบสอบถาม

๒.๑ แบบสัมภาษณ์ที่ใช้เป็นเครื่องมือในการศึกษา ประกอบด้วยคำถามแบบปลายปิดและคำถามแบบปลายเปิด ซึ่งผู้ตอบสามารถตอบและแสดงความคิดเห็นหรือข้อเสนอแนะได้อย่างอิสระ โครงสร้างของสัมภาษณ์ ประกอบด้วย ๔ ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ ๑ เป็นแบบสอบถามข้อมูลเบื้องต้นทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

ส่วนที่ ๒ เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับระดับความรู้ความเข้าใจเรื่องการนำเศรษฐกิจพอเพียงไปสู่การปฏิบัติในชุมชน

ส่วนที่ ๓ การนำปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไปสู่การปฏิบัติ

- ด้านการรักษาสิ่งแวดล้อมในชุมชน

- ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชน

ส่วนที่ ๔ สภาพปัญหา และข้อเสนอแนะ

๓. ประชากรและขนาดกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างของการศึกษาครั้งนี้ คือ ประชาชนที่อาศัยอยู่ในชุมชน บ้านดงเย็น หมู่ที่ ๗ จำนวน ๑๐๐ ครัวเรือน โดยการสุ่มตัวอย่างใช้สูตรของ Yamane (1973) ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ ๙๕ และสัมประสิทธิ์ความผันแปรเท่ากับ ๐.๐๕ ได้จำนวนครัวเรือนที่ต้องตอบแบบสอบถามจำนวน ๘๐ ครัวเรือน ในการศึกษาครั้งนี้จึงใช้แบบสอบถามทั้งหมด จำนวน ๘๐ ครัวเรือน

๔. การวิเคราะห์ข้อมูล

๔.๑ การวิเคราะห์เชิงพรรณนา (Descriptive Analysis) เป็นการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่ออธิบายข้อมูลพื้นฐานทางด้านเศรษฐกิจและสังคม ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไปสู่การปฏิบัติในชุมชน โดยนำเสนอในรูปตารางและแสดงค่าสถิติอย่างง่าย ได้แก่ การแจกแจงความถี่ (Frequency) ค่าสูงสุด (Maximum) ค่าต่ำสุด (Minimum) และค่าเฉลี่ย (Mean)

๔.๒ การวิเคราะห์เพื่อทดสอบสมมติฐาน เป็นการทดสอบหาปัจจัยที่มีผลต่อการนำปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไปสู่การปฏิบัติในชุมชนใช้ค่าสถิติ T-test กับตัวแปรอิสระที่แบ่งกลุ่มออกเป็น ๒ กลุ่ม และใช้ค่าสถิติ F-test กับตัวแปรอิสระที่แบ่งกลุ่มออกเป็น ๓ กลุ่มขึ้นไป กำหนดนัยสำคัญทางสถิติไว้ที่ระดับ ๐.๐๕

๕. กรอบแนวคิดในการศึกษา

การศึกษาการนำปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไปสู่การปฏิบัติในชุมชน กรณีศึกษา ครั้งนี้ ผู้ศึกษาได้กำหนดให้ปัจจัยที่มีผลต่อการนำปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไปสู่การปฏิบัติในชุมชน ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ ระยะเวลาในการพักอาศัยในพื้นที่ การมีส่วนร่วมกับโครงการฯ ความรู้ความเข้าใจในเรื่องการนำปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไปสู่การปฏิบัติในชุมชน ที่มีผลต่อการนำปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไปสู่การปฏิบัติในชุมชน (ตัวแปรตาม)

๖. สมมติฐานการศึกษา

๖.๑ ประชาชนที่มีเพศต่างกัน จะมีผลในการนำปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไปสู่การปฏิบัติแตกต่างกัน

๖.๒ ประชาชนที่มีอายุต่างกัน จะมีผลในการนำปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไปสู่การปฏิบัติแตกต่างกัน

๖.๓ ประชาชนที่มีระดับการศึกษาต่างกัน จะมีผลในการนำปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไปสู่การปฏิบัติแตกต่างกัน

๖.๔ ประชาชนที่มีอาชีพหลักต่างกัน จะมีผลในการนำปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไปสู่การปฏิบัติแตกต่างกัน

๖.๕ ประชาชนที่มีระยะเวลาในการพักอาศัยในพื้นที่ต่างกัน จะมีผลในการนำปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไปสู่การปฏิบัติแตกต่างกัน

๖.๖ ประชาชนที่มีส่วนร่วมกับโครงการฯต่างกัน จะมีผลในการนำปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไปสู่การปฏิบัติแตกต่างกัน

๖.๗ ประชาชนที่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับนำปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไปสู่การปฏิบัติในชุมชนต่างกัน จะมีผลในการนำปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไปสู่การปฏิบัติแตกต่างกัน

๗. สรุปผลการศึกษา

๕. ผลสำเร็จของงาน (เชิงปริมาณ/คุณภาพ)

จากการศึกษาเรื่อง การนำปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไปสู่การปฏิบัติในชุมชน กรณีศึกษา บ้านดงเย็น หมู่ที่ ๗ ตำบลโคกงาม อำเภอบ้านฝาง จังหวัดขอนแก่น) โดยทำการศึกษาเปรียบเทียบความคิดเห็นตามปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยพื้นฐานความเข้าใจ ด้านแนวคิด หลักการ และด้านการประยุกต์ โดยมีตัวแปรอิสระ ได้แก่ ปัจจัยส่วนบุคคล เช่น เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพหลัก ระยะเวลาในการพักอาศัยในพื้นที่ การมีส่วนร่วมกับโครงการฯ ปัจจัยพื้นฐานความเข้าใจแนวคิด หลักการและด้านการประยุกต์ โดยมีตัวแปรตาม ได้แก่ การนำปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไปสู่การปฏิบัติในชุมชน ด้านการรักษาสิ่งแวดล้อมชุมชน และด้านการมีส่วนร่วมของชุมชนในการศึกษาครั้งนี้ ได้ใช้กลุ่มตัวอย่างคือ บ้านดงเย็น หมู่ที่ ๗ ตำบลโคกงาม อำเภอบ้านฝาง จังหวัดขอนแก่น จำนวน ๘๐ คน และใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล และได้รับแบบสอบถามคืนครบทั้ง ๘๐ ชุด คิดเป็นร้อยละ ๑๐๐ จากนั้น จึงนำข้อมูลที่ได้รับจากการตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่างไปทำการประมวลผลด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ (Statistical software) สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ระดับค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน T-Test และ F-test สำหรับตัวแปรที่แบ่งเป็น ๒ กลุ่ม ค่า One-way Anova สำหรับตัวแปรที่มีมากกว่า ๒ กลุ่ม สำหรับนัยสำคัญทางสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์กำหนดไว้ที่ระดับ .๐๕ โดยสามารถสรุปผลการวิจัย และอภิปรายผล ได้ดังนี้

ผลการศึกษาการนำปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไปสู่การปฏิบัติในชุมชน กรณีศึกษา บ้านดงเย็น หมู่ที่ ๗ ตำบลโคกงาม อำเภอบ้านฝาง จังหวัดขอนแก่น) จากกลุ่มตัวอย่างประชากร พบว่า ประชากรกลุ่มตัวอย่างจำนวน ๘๐ ตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีอายุระหว่าง ๔๑ - ๕๐ ปี จำนวนมากที่สุด ระดับการศึกษาส่วนใหญ่อยู่ในระดับต่ำกว่าปริญญาตรี อาชีพโดยส่วนมากอยู่ในภาคการเกษตร เช่น การทำไร่ไถสวน สับปะหลัง และทำนาข้าว สำหรับระยะเวลาในการอาศัยอยู่ในชุมชนโดยส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในชุมชนมากกว่า ๑๕ ปี และประชาชนบ้านดงเย็น หมู่ที่ ๗ ตำบลโคกงาม อำเภอบ้านฝาง จังหวัดขอนแก่น) นำปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไปสู่การปฏิบัติ ในภาพรวมอยู่ในระดับดี ทั้งด้านการรักษาสิ่งแวดล้อมในชุมชน และด้านการมีส่วนร่วมของชุมชน ปัจจัยที่มีผลต่อการนำปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไปสู่การปฏิบัติในชุมชน จากการทดสอบสมมติฐาน ได้แก่ ระดับความรู้ความเข้าใจต่อปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไปสู่การปฏิบัติ ส่วนที่ไม่มีผลต่อการนำปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไปสู่การปฏิบัติในชุมชน ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพหลัก ระยะเวลาในการพักอาศัยในพื้นที่ การมีส่วนร่วมกับโครงการฯ ทั้งนี้เพื่อที่จะนำข้อมูลจากการศึกษาในครั้งนี้ มาเป็นแนวทางในการบริหารจัดการ ปรับปรุง และพัฒนาแนวทาง และวิธีการนำปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไปประยุกต์ใช้ชุมชน และแนวทางในการดำเนินงานของโครงการพัฒนาป่าไม้ตามแนวพระราชดำริที่เกี่ยวข้อง มีแนวทางการจัดการดังนี้

๕.๑ ระดับนโยบาย

๕.๑.๑ หน่วยงานรัฐควรมีแผนพัฒนาด้านเศรษฐกิจพอเพียงในชุมชน และควรขยายให้มีสมาชิกเพิ่มมากขึ้น

๕.๑.๒ หน่วยงานรัฐควรมีมาตรการส่งเสริมหรือจูงใจให้ผู้นำชุมชนและประชาชนให้ความสำคัญกับการนำปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไปสู่การปฏิบัติในชุมชน

๕.๑.๓ หน่วยงานรัฐควรมีการบูรณาการการทำงานในด้านเศรษฐกิจพอเพียงร่วมกันให้มากขึ้น โดยเน้นที่ประชาชนเป็นศูนย์กลาง

๕.๑.๔ เจ้าหน้าที่รัฐควรจัดอบรมผู้นำชุมชนในหลักสูตรต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการนำหลักการนำปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไปสู่การปฏิบัติ และเพิ่มหลักสูตรการลงมือปฏิบัติจริง

๕.๑.๕ ควรมีการติดตามและประเมินผลการดำเนินงานที่เกี่ยวข้องกับหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงอย่างจริงจัง รวมทั้งวิเคราะห์หาจุดแข็ง จุดอ่อน ของผลการดำเนินงาน

๕.๒ ระดับปฏิบัติการ

๕.๒.๑ โครงการพัฒนาป่าไม้ตามแนวพระราชดำริ อุทยานแห่งชาติน้ำพอง เป็นศูนย์เรียนรู้เรื่องการนำปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไปสู่การปฏิบัติ เพื่อให้ชุมชนได้เข้ามาศึกษาเรียนรู้

๕.๒.๒ สร้างเครือข่ายชุมชน และผู้นำชุมชน เพื่อแลกเปลี่ยนเรียนรู้ประสบการณ์จากการนำหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไปปฏิบัติแล้ว เพื่อหาจุดเด่น จุดด้อย ปัญหาอุปสรรค และแนวทางแก้ไข โดยการรวมเป็นองค์ความรู้ (KM) ให้เครือข่ายและผู้สนใจได้ค้นคว้า

๕.๒.๓ โครงการพัฒนาป่าไม้ตามแนวพระราชดำริ อุทยานแห่งชาติน้ำพอง ร่วมกับหน่วยงานในพื้นที่ทั้งภาครัฐ และภาคเอกชน วางแผนการปฏิบัติงานในด้านเศรษฐกิจพอเพียงร่วมกัน และมีการติดตามประเมินผล จัดสรุปผลการติดตามงาน และสรุปปัญหาอุปสรรค เพื่อนำไปแก้ไขในโอกาสต่อไป

๖. การนำไปใช้ประโยชน์/ผลกระทบ

สามารถนำผลการศึกษาที่ได้ไปใช้เป็นแนวทางในการบริหารจัดการ ปรับปรุง และพัฒนาแนวทาง และวิธีการนำปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไปประยุกต์ใช้ชุมชน ประกอบด้วย

๖.๑ มีฐานข้อมูลในด้านความรู้ความเข้าใจเรื่องการนำปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไปสู่การปฏิบัติของชุมชนในพื้นที่ และเป็นการประชาสัมพันธ์ให้ประชาชน หน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชนในพื้นที่ตระหนักถึงหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง พร้อมทั้งส่งเสริมและสนับสนุนให้ประชาชนในหมู่บ้านได้ดำเนินรอยตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง

๖.๒ เป็นข้อมูลประกอบกับการทำงานของหน่วยงานรัฐในพื้นที่บูรณาการร่วมกัน เช่น สำนักงานพัฒนาชุมชน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อำเภอ โครงการพัฒนาป่าไม้ตามแนวพระราชดำริ อุทยานแห่งชาติน้ำพอง จังหวัดขอนแก่น และอุทยานแห่งชาติน้ำพอง เป็นต้น

๖.๓ เป็นข้อมูลเพื่อการพัฒนาฐานข้อมูลชุมชน ในพื้นที่ตำบลโคกงาม อำเภอบ้านฝาง จังหวัดขอนแก่น

๗. ความยุ่งยากและซับซ้อนในการดำเนินการ

ต้องศึกษาค้นคว้า ตรวจสอบเอกสาร งานวิจัย ข้อมูลโครงการ และข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับพื้นที่ที่ทำการศึกษา อันจะเป็นประโยชน์และช่วยอธิบายถึงลักษณะต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการนำปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไปปฏิบัติ รวมทั้งการเก็บข้อมูลแบบสอบถามข้อมูลประชาชนในพื้นที่ต้องมีความพยายามในการเข้าถึงในแต่ละครัวเรือน และผู้ให้ข้อมูลเข้าใจในแบบสอบถามนั้นด้วย

๘. ปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินการ

สภาพทางสังคม และเศรษฐกิจของชุมชนที่มีประชากรส่วนใหญ่อยู่ในภาคการเกษตร ส่งผลให้ประชาชนต้องออกไปทำงานในพื้นที่การเกษตรในช่วงเช้า และกลับเข้าบ้านพักในช่วงเวลากลางวัน ในขณะที่บางครั้งจำเป็นต้องนอนพักค้างในที่พักรั้วครัวบริเวณพื้นที่ทำการเกษตรเนื่องจากพืชหรือปศุสัตว์บาง

“No Gift Policy ทส.โปร่งใสและเป็นธรรม”

ชนิดจำเป็นต้องได้รับการดูแลเป็นพิเศษในช่วงต้นของกระบวนการผลิต อีกทั้งเพื่อให้มีระยะเวลาในการปลูกและบำรุงรักษาพืชพรรณให้ทันต่อช่วงของฤดูกาล ในขณะที่ผู้ที่อยู่บ้านส่วนใหญ่เป็นผู้สูงอายุ และเด็กที่ไม่สามารถให้ข้อมูลได้ การเข้าพื้นที่เพื่อศึกษาข้อมูลจึงจำเป็นต้องอาศัยช่วงเวลาก่อนที่ประชาชนจะออกไปทำการเกษตรหรือหลังจากที่ประชาชนกลับมาจากการทำการเกษตรในการศึกษา เพื่อให้ได้ข้อมูลผู้ศึกษาจึงต้องอาศัยการเข้าชุมชนบ่อยครั้งเพื่อให้ได้ข้อมูลที่ครบถ้วน เพียงพอต่อการวิเคราะห์ข้อมูลชุมชน

๙. ข้อเสนอแนะ

๑. ควรศึกษาวิจัยการนำปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไปสู่การปฏิบัติในชุมชน กับชุมชนที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตด้วย เปรียบเทียบความแตกต่างว่ามีการนำปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไปสู่การปฏิบัติในชุมชนแตกต่างกันหรือไม่

๒. ควรมีการปรับปรุงพัฒนาข้อมูลพื้นฐานชุมชนในพื้นที่ให้เป็นปัจจุบัน สามารถเข้าถึงข้อมูลได้ง่ายขึ้น สามารถใช้เทคโนโลยีเข้ามาช่วยในการศึกษาข้อมูลต่างๆ

๓. ควรศึกษาวิจัยการนำปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไปสู่การปฏิบัติในชุมชนในพื้นที่อื่นที่มีการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิต เพื่อนำมาเปรียบเทียบความแตกต่างว่ามีการนำปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไปสู่การปฏิบัติในชุมชนแตกต่างกันหรือไม่

๑๐. การเผยแพร่ผลงาน (ถ้ามี)

ไม่มี

๑๑. ผู้ร่วมดำเนินการ (ถ้ามี)

ไม่มี

ขอรับรองว่าผลงานดังกล่าวข้างต้นเป็นความจริงทุกประการ

(ลงชื่อ) ผู้ขอประเมิน

(นางสาวอ้อยใจ กะวิเศษ)

วันที่.....๓ / มีนาคม / ๒๕๖๘

ขอรับรองว่าสัดส่วนการดำเนินการข้างต้นเป็นความจริงทุกประการ

รายชื่อผู้มีส่วนร่วมในการผลงาน	ลายมือชื่อ
(๑)	
(๒)	
(๓)	

ได้ตรวจสอบแล้วขอรับรองว่าผลงานดังกล่าวข้างต้นถูกต้องตรงกับความเป็นจริงทุกประการ

(ลงชื่อ)

(..... (นายสำเริง ภูแสนศรี)

(ตำแหน่ง) วิศวกรป่าไม้ชำนาญการพิเศษ ทำหน้าที่
ผู้ช่วยการส่วนประสานโครงการพระราชดำริและกิจการพิเศษ

ผู้บังคับบัญชาที่กำกับดูแล
มีใน 2568

(ลงชื่อ)

(..... (นายจุลกร เมืองแก้ว)

(ตำแหน่ง) ผู้อำนวยการสำนักบริหารพื้นที่อนุรักษ์ที่ ๘

วันที่/..... 3 มี.ค. 2568 /.....

ผู้บังคับบัญชาเหนือขึ้นไป

หมายเหตุ : ๑. คำรับรองจากผู้บังคับบัญชาอย่างน้อย ๒ ระดับ คือ เว้นแต่ในกรณีที่ผู้บังคับบัญชาดังกล่าวเป็นบุคคล

คนเดียวกัน ก็ให้มีคำรับรอง ๑ ระดับได้

๒. ผู้บังคับบัญชาที่กำกับดูแล คือ ผู้บังคับบัญชาที่กำกับดูแลการปฏิบัติงาน ระดับต่ำกว่าสำนัก/กอง ๑ ระดับ
และผู้บังคับบัญชาที่เหนือขึ้นไป คือ ผู้อำนวยการสำนัก/กอง/ศูนย์ หรือหัวหน้ากลุ่ม หรือรองอธิบดี
หรืออธิบดี แล้วแต่กรณี

๓. การเสนองานให้มีความยาวไม่น้อยกว่า ๕ หน้ากระดาษ A4

**แบบการเสนอข้อเสนอนโยบายการพัฒนาหรือปรับปรุงงาน
(ระดับชำนาญการ และชำนาญการพิเศษ)**

๑. เรื่อง การดำเนินงานของโครงการพัฒนาป่าไม้ตามแนวพระราชดำริ อุทยานแห่งชาติน้ำพอง ในด้านการป้องกันไฟป่าในอุทยานแห่งชาติน้ำพอง

๒. หลักการและเหตุผล

อุทยานแห่งชาติน้ำพอง จังหวัดขอนแก่น เป็นพื้นที่อนุรักษ์ที่มีความสำคัญของประเทศไทย ครอบคลุมพื้นที่ประมาณ ๑๙๗ ตารางกิโลเมตร หรือ ๑๒๓,๑๒๕ ไร่ ในท้องที่อำเภออุบลรัตน์ อำเภอบ้านฝาง อำเภอหนองเรือ อำเภอภูผามาศ และอำเภอโคกโพธิ์ไชย จังหวัดขอนแก่น และพื้นที่บางส่วนของอำเภอบ้านแท่น อำเภอแก้งคร้อ จังหวัดชัยภูมิ โดยอุทยานแห่งชาติน้ำพองเป็นแหล่งคุ้มครองความหลากหลายทางชีวภาพ ทั้งพืชพันธุ์และสัตว์ป่าและระบบนิเวศที่สำคัญทั้งในดิน น้ำ และอากาศ สามารถอำนวยประโยชน์แก่มหาชนได้ทั้งทางตรงและทางอ้อม ได้แก่ การเป็นแหล่งศึกษาวิจัยทางวิชาการ เป็นแหล่งท่องเที่ยวพักผ่อนหย่อนใจ และนันทนาการ การเป็นแหล่งกักเก็บน้ำเพื่อการเกษตร รวมทั้งคุณค่าต่อวิถีชีวิตของชุมชนท้องถิ่น ประกอบกับอุทยานแห่งชาติน้ำพอง มีแหล่งท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ที่มีความสวยงาม สามารถเที่ยวชมได้ตลอดปี รวมทั้งมีกิจกรรมนันทนาการกลางแจ้งที่หลากหลาย ได้แก่ ชมวิวเขื่อนอุบลรัตน์ ณ จุดชมวิวดินช้างสี เที่ยวชมและเล่นน้ำตกห้วยเข้ เดินป่าศึกษาธรรมชาติ ชมภาพเขียนสีโบราณ ศึกษาพันธุ์ไม้และสัตว์ป่า ทางเดินทัพกรม เป็นต้น โดยปัจจุบันมีนักท่องเที่ยวนิยมเดินทางเข้ามาเที่ยวชม ทักษศึกษา และประกอบกิจกรรมนันทนาการเป็นจำนวนมาก ซึ่งมีส่วนช่วยส่งเสริมเศรษฐกิจการท่องเที่ยวของผู้ประกอบการเอกชนและท้องถิ่น จะเห็นได้ว่าคุณค่าของผืนป่าน้ำพองมีความสำคัญต่อทั้งสังคม เศรษฐกิจและสิ่งแวดล้อมโดยรวม ทรัพยากรป่าไม้จึงมีบทบาทในการสร้างความมั่นคงต่อการดำรงชีพของประชาชนอย่างมหาศาล ดังนั้น การดำเนินงานด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติในอุทยานแห่งชาติน้ำพอง จึงเป็นสิ่งสำคัญเพื่อเป็นการปกป้องคุ้มครองดูแลทรัพยากรป่าไม้ พืชพันธุ์และ สัตว์ป่า ให้มีความสมดุล มั่นคงและยั่งยืน

โดยการดำเนินงานด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่ผ่านมา อุทยานแห่งชาติน้ำพอง ร่วมกับหน่วยงานราชการในพื้นที่ ได้ใช้แนวทางการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของกลุ่มผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย โดยเฉพาะกลุ่มชุมชนท้องถิ่นเพื่อเป็นการสร้างเครือข่ายความร่วมมือในการดูแลรักษาป่าร่วมกันระหว่างภาครัฐและราษฎร ได้แก่ โครงการพัฒนาป่าไม้ตามแนวพระราชดำริ อุทยานแห่งชาติน้ำพอง โครงการหมู่บ้านพิทักษ์ป่ารักษาสิ่งแวดล้อม และกิจกรรมมวลชนสัมพันธ์ต่างๆ ซึ่งมีทั้งชุมชนที่อยู่ภายในพื้นที่อุทยานแห่งชาติ จำนวน ๑ ชุมชน และรอบแนวเขตพื้นที่อุทยานแห่งชาติน้ำพอง ประมาณ ๑๘ ชุมชน โดยได้มีการดำเนินกิจกรรมด้านการส่งเสริมการมีส่วนร่วมในหลายกิจกรรม ทั้งการกำหนดกติกาประชาคมร่วมรัฐ การจัดเวทีประชาคม การจัดตั้งกลุ่มอาสาสมัครพิทักษ์อุทยานแห่งชาติน้ำพอง กิจกรรมการฝึกอบรมให้ความรู้ การศึกษาดูงานต่างพื้นที่ กิจกรรมส่งเสริมการประกอบอาชีพและลดการพึ่งพิงทรัพยากรธรรมชาติในอุทยานแห่งชาติ กิจกรรมการปลูกป่า บวชป่า และจัดทำแนวกันไฟ เป็นต้น ซึ่งทำให้รูปแบบของการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของอุทยานแห่งชาติน้ำพองโดยชุมชนท้องถิ่นมีส่วนร่วม มีรูปแบบที่ชัดเจนมากยิ่งขึ้น เนื่องจากได้มีการดำเนินกิจกรรมที่สร้างเสริมความเข้มแข็งของชุมชนและส่งเสริมการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่นในการอนุรักษ์ทรัพยากร ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างต่อเนื่อง

แต่เนื่องจากพื้นที่อุทยานแห่งชาติน้ำพอง รายล้อมไปด้วยชุมชนท้องถิ่นที่อาศัยอยู่ในและรอบแนวเขต โดยที่ผ่านมามีไฟป่าเกิดในพื้นที่อุทยานแห่งชาติน้ำพองโดยตลอด โดยเฉพาะบริเวณที่มีชุมชนท้องถิ่นอาศัยอยู่ล้อมรอบ โดยเฉพาะบริเวณบ้านดงเย็น ตำบลโคกงาม อำเภอบ้านฝาง และบ้านภูเขาวง ตำบลเขื่อนอุบลรัตน์ อำเภออุบลรัตน์ ซึ่งมีการไหม้จากพื้นที่ทำกินลามเข้าไปในพื้นที่ป่า และการลักลอบเข้าไปจุดในพื้นที่ป่าและลามออกมาด้านนอก ซึ่งชุมชนท้องถิ่นส่วนใหญ่ประกอบอาชีพด้านเกษตรกรรม โดยเฉพาะการปลูกพืช เช่น ข้าว อ้อย มันสำปะหลัง ข้าวโพด เป็นต้น โดยในบางครั้งจะมีการเผาไร่เพื่อเป็นการเตรียมพื้นที่สำหรับเพาะปลูก และด้วยลักษณะทางกายภาพของพื้นที่ปลูกที่อยู่ใกล้เคียงกับพื้นที่ป่า ที่ผ่านมา จึงมีเหตุการณ์การเผาไร่ของชุมชนท้องถิ่นแล้วไฟได้ลามเข้าไปในพื้นที่ป่าของอุทยานแห่งชาติน้ำพอง ซึ่งก่อให้เกิดความเสียหายหลายประการ เช่น เผาทำลายพืชพันธุ์ไม้ป่าและแหล่งที่อยู่อาศัยของสัตว์ป่า พื้นดินสูญเสียความชุ่มชื้น อากาศเป็นมลพิษ เกิดควันและอันตรายต่อสุขภาพและเกิดทัศนวิสัยไม่ดีในการสัญจร อาจก่อให้เกิดอุบัติเหตุ ประกอบกับสภาพป่าเป็นร้อยละ ๘๐ ของอุทยานแห่งชาติน้ำพองปกคลุมไปด้วยป่าเต็งรัง โดยมีป่าเบญจพรรณ ป่าทุ่งหญ้า และป่าไผ่ขึ้นกระจัดกระจายอยู่ทั่วไป เมื่อถึงหน้าแล้งจะมีการผลัดใบ เมื่อเกิดไฟป่า ใบไม้ที่ร่วงหล่น จะเป็นเชื้อเพลิงชั้นดีที่ทำให้การควบคุมและดับไฟป่ากระทำได้ยาก ทำให้ปัญหาไฟป่าในพื้นที่ถ้าได้เกิดแล้วจะมีความรุนแรง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในบางปีที่มีการสะสมของเชื้อเพลิงในปริมาณมากจะทำให้ปัญหาไฟป่ามีความรุนแรงมากยิ่งขึ้น ก่อให้เกิดผลกระทบต่องานพืชพันธุ์และสัตว์ป่าและระบบนิเวศโดยรวมในพื้นที่ ทั้งนี้สาเหตุของไฟป่าอาจเกิดจากสาเหตุอื่นๆ อีก เช่น การจุดด้วยความคึกคะนอง หรือเพื่อต้องการล่าสัตว์ป่า อันเนื่องจากการขาดองค์ความรู้รวมทั้งจิตสำนึกที่ดีในการอนุรักษ์ทรัพยากร ธรรมชาติของบุคคลบางกลุ่ม

ดังนั้น การดำเนินงานของโครงการพัฒนาป่าไม้ตามแนวพระราชดำริ อุทยานแห่งชาติน้ำพอง ในด้านการป้องกันไฟป่าในพื้นที่อุทยานแห่งชาติน้ำพอง ต้องสร้างกระบวนการการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น ซึ่งเป็นอีกแนวทางที่สำคัญที่มีส่วนช่วยในการลดความสูญเสียความสมดุลและมั่นคงของระบบนิเวศทั้งพืชพันธุ์และสัตว์ป่า โดยชุมชนท้องถิ่นที่อยู่รายรอบอุทยานแห่งชาติน้ำพอง จะช่วยให้การป้องกันรักษาป่าของอุทยานแห่งชาติน้ำพอง ให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น จากการสร้างเครือข่ายความร่วมมือของภาครัฐและราษฎรที่มีความเข้มแข็งในการสนับสนุนการดำเนินงานในการป้องกันไฟป่า ทั้งในด้านของทรัพยากรบุคคล (man) การจัดการ (management) วัสดุอุปกรณ์ (material) และการสนับสนุนงบประมาณ (money) เพื่อรักษาไว้ซึ่งความหลากหลายของชีวภาพและความสมดุลของระบบนิเวศ อันจะเอื้ออำนวยประโยชน์ต่อมหาชนทั้งทางตรงและทางอ้อม โดยเฉพาะประโยชน์ต่อชุมชนท้องถิ่นที่มีวิถีชีวิตที่มีความสัมพันธ์และพึ่งพิงทรัพยากรธรรมชาติในผืนป่าอย่างใกล้ชิดมากกว่าบุคคลกลุ่มอื่นๆ ได้อย่างต่อเนื่องและยั่งยืนต่อไป

๓.บทวิเคราะห์/แนวความคิด/ข้อเสนอ และข้อจำกัดที่อาจเกิดขึ้น และแนวทางแก้ไข

ในการดำเนินงานด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติในอุทยานแห่งชาติ การมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่นและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียถือได้ว่าเป็นการสร้างเครือข่ายความร่วมมือที่มีความแข็งแกร่ง เป็นการทำให้ชุมชนมีความรู้สึกเป็นเจ้าของและมีส่วนร่วมในการรับผิดชอบต่อความสมดุลและมั่นคงของทรัพยากรธรรมชาติ รับรู้และตระหนักถึงความสำคัญและนำไปสู่การมีส่วนร่วมเพื่อการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ ดังนั้น การดำเนินงานของโครงการพัฒนาป่าไม้ตามแนวพระราชดำริ อุทยานแห่งชาติน้ำพอง เพื่อป้องกันปัญหาด้านไฟป่าในพื้นที่อุทยานแห่งชาติน้ำพอง โดยการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของชุมชนในการป้องกันไฟป่า จึงเป็นอีกแนวทางหนึ่งที่ทำให้การปฏิบัติงานด้านป้องกันไฟป่าให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น และหากสามารถดำเนินงานให้เกิดขึ้นได้อย่างเป็นรูปธรรมแล้ว จะสามารถนำไปสู่การสร้างความร่วมมือใน

ด้านอื่นๆ เพื่อการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมในอุทยานแห่งชาติอย่างยั่งยืนต่อไป โดยแนวทางการป้องกันไฟฟ้าในอุทยานแห่งชาติน้ำพอง โดยกระบวนการการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่นนั้น โดยมีแนวทางในการดำเนิน ดังนี้

๓.๑ ระดับนโยบาย

๓.๑.๑ จัดตั้ง WAR ROOM ในระดับกรม สำนัก และพื้นที่บูรณาการเชิงพื้นที่ เพื่อเป็นการประสานงาน แจ้งเหตุการณ์ ให้เกิดความรวดเร็วและมีประสิทธิภาพโดยใช้เทคโนโลยีต่างๆเข้ามาใช้ในระบบการจัดการ การรายงานสถานการณ์ การตรวจสอบการดำเนินการ เป็นต้น

๓.๑.๒ จัดสรรงบประมาณเพื่อใช้ในการตั้งจุดสกัดในพื้นที่ให้ครอบคลุมและเป็นการสร้างรายได้ให้กับประชาชนในท้องถิ่น รวมถึงเป็นการสร้างจิตสำนึกให้มีความรักและหวงแหนทรัพยากร เป็นเครือข่ายที่จะช่วยดูแล ป้องกัน และแก้ไขการเกิดปัญหาไฟฟ้าในพื้นที่

๓.๒ ระดับปฏิบัติ

๓.๒.๑ การประชาสัมพันธ์ให้ความรู้เกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปและการจัดการไฟฟ้า โดยการให้ความรู้ในรูปแบบของนิทรรศการ เอกสารประชาสัมพันธ์ ใบปลิวป้ายประกาศ และการบรรยายให้ความรู้ โดยมีการขยายผลให้เข้าถึงกับประชาชนทุกกลุ่ม ตั้งแต่ระดับเยาวชนในสถานศึกษา องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ผู้นำท้องถิ่น ราษฎรท้องถิ่น รวมทั้งนักท่องเที่ยวทั่วไปด้วย

๓.๒.๒ การจัดตั้งกองทุนหมู่บ้านเพื่ออนุรักษ์อุทยานแห่งชาติ โดยเงินกองทุนได้มาจากเงินบริจาค เงินสมทบจากกองทุนอื่นๆ เช่น กองทุนเงินกู้ของชุมชน กองทุนแม่บ้าน เป็นต้น เพื่อเป็นค่าใช้จ่ายกิจกรรมการป้องกันไฟฟ้า เช่น ค่าอาหารในการจัดทำแนวกันไฟโดยประชาอาสา ค่าจัดซื้ออุปกรณ์จัดป้องกันไฟฟ้า เป็นต้น

๓.๒.๓. จัดทำข้อมูลราษฎรที่มีที่ทำกินประชิดแนวป่าเพื่อเป็นฐานข้อมูลในการบริหารจัดการให้สามารถเข้าถึงกลุ่มบุคคลที่มีความเสี่ยงที่อาจก่อให้เกิดไฟฟ้าจากการดำเนินกิจกรรมทางการเกษตร เช่น เผาไร่ เป็นต้น รวมทั้งข้อมูลของราษฎรที่เข้าไปในพื้นที่เสี่ยงต่อการเกิดไฟฟ้าของอุทยาน เป็นการสร้างเครือข่ายในการดูแลพื้นที่ป่าไม้ที่อยู่ติดกับพื้นที่ทำกินของชุมชน เพื่อช่วยเป็นหูเป็นตาและระแวดระวังในการป้องกันไฟฟ้าที่อาจจะเกิดขึ้นได้

๓.๒.๔. มีการจัดตั้งคณะกรรมการในระดับชุมชนเพื่อตัวกลางในการประสานงานด้านการป้องกันปัญหาไฟฟ้าทั้งในชุมชนของตนเอง ชุมชนที่อยู่ข้างเคียง รวมทั้งกับหน่วยงานอุทยานแห่งชาติน้ำพอง เพื่อเป็นการสร้างเครือข่ายความร่วมมือระหว่างชุมชนท้องถิ่น

๓.๒.๕. จัดทำข้อตกลงประชาคมร่วมรัฐในการมีส่วนร่วมป้องกันไฟฟ้าในพื้นที่ชุมชนของตนเอง และพื้นที่ป่าที่อยู่โดยรอบชุมชน เพื่อเป็นแนวทางปฏิบัติของทุกคนในชุมชน ทั้งในส่วนข้อห้าม ข้อควรปฏิบัติ และบทกำหนดโทษ

๓.๒.๖ จัดตั้งกลุ่มอาสาสมัครชุมชนป้องกันไฟฟ้า หมู่บ้านเครือข่ายแก้ไขปัญหาไฟฟ้าและหมอกควัน เพื่อเป็นการสร้างแนวร่วมและเครือข่ายความร่วมมือในการป้องกันไฟฟ้า ทั้งในด้านเฝ้าระวังและเป็นทีมปฏิบัติงานในการดับไฟฟ้า

๓.๒.๗ การจัดทำแผนชุมชนพึ่งตนเอง โดยมีการจัดกิจกรรมป้องกันไฟฟ้า โดยให้แต่ละชุมชนมีการจัดทำแผนเพื่อการป้องกันไฟฟ้าทุกปี เช่น การจัดทำแนวกันไฟ เป็นต้น

๓.๒.๘. กิจกรรมฝึกอบรมการดับไฟป่า โดยมีการประสานงานกับจากหน่วยงานภาครัฐ เช่น สถานีควบคุมไฟป่า เพื่อจัดการฝึกอบรมให้ความรู้แก่อาสาสมัครป้องกันไฟป่า และราษฎรในท้องถิ่น วิทยากรที่มีความรู้ความชำนาญในด้านทักษะการป้องกันไฟป่าและดับไฟป่าอย่างมีประสิทธิภาพและปลอดภัย

๓.๒.๙. กิจกรรมฟื้นฟู เช่น ปลูกป่า บวชป่า จัดทำฝายต้นน้ำลำธาร เป็นการฟื้นฟูแหล่งต้นน้ำลำธารให้มีความอุดมสมบูรณ์ ป้องกันการบุกรุกทำลายและลักลอบตัดไม้ทำลายป่า และยังเป็นการสร้างจิตสำนึกที่ดี สร้างความรักความสามัคคีของราษฎรในชุมชนและหน่วยงานของรัฐ

๓.๒.๑๐. กิจกรรมรณรงค์ป้องกันไฟป่า เช่น การเดินรณรงค์ หรือการประชาสัมพันธ์ผ่านป้ายสื่อความหมายหรือใบปลิว เพื่อให้บุคคลทุกกลุ่มเห็นถึงความสำคัญของปัญหาไฟป่า นำไปสู่การให้ความร่วมมือและร่วมเป็นเครือข่ายในการป้องกันไฟป่าในพื้นที่อุทยานแห่งชาติน้ำพองต่อไป

๓.๒.๑๑. กิจกรรมการเผาระวัง โดยเฉพาะในช่วงฤดูแล้ง และช่วงที่มีการเก็บเกี่ยวผลผลิต โดยอาจจัดให้มีเวรยามหรือหน่วยลาดตระเวน เมื่อเกิดไฟป่าหรือพบเห็นบุคคลที่จะจุดไฟเผาป่า จะได้ดำเนินการดับไฟป่าหรือเรียกกระดมพลในการดับไฟป่าได้ทันทั่วทั้ง

๓.๒.๑๒. กิจกรรมการจัดทำแนวกันไฟโดยประชาอาสา โดยเป็นกิจกรรมความร่วมมือของราษฎรในท้องถิ่นในการร่วมกันจัดทำแนวกันไฟ ทั้งในบริเวณพื้นที่ทำการเกษตร รวมทั้งร่วมกับเจ้าหน้าที่อุทยานแห่งชาติน้ำพอง จัดทำแนวกันไฟในพื้นที่ป่า โดยเฉพาะบริเวณที่ใกล้เคียงกับเส้นทางสัญจร ที่มีความเสี่ยงจากการเกิดไฟป่าจากบุคคลที่ขาดจิตสำนึกและจุดไฟเผาป่าด้วยความคึกคะนอง

๓.๒.๑๓. การรณรงค์ให้ความรู้ด้านการเกษตรเพื่อลดการเผาไรในการเตรียมพื้นที่สำหรับฤดูเพาะปลูก แต่สนับสนุนและส่งเสริมให้มีการไถกลบเพื่อให้ซากพืชกลายเป็นปุ๋ยต่อไปแทน โดยความร่วมมือกับส่วนราชการที่เกี่ยวข้อง เช่น เกษตรอำเภอ พัฒนาการอำเภอ เป็นต้น

๔. ผลที่คาดว่าจะได้รับ

๔.๑. การเกิดไฟป่าในพื้นที่อุทยานแห่งชาติน้ำพองลดลง

๔.๒. ราษฎรท้องถิ่นที่อยู่ในและอยู่รอบแนวเขตอุทยานแห่งชาติน้ำพอง มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับปัญหาไฟป่าและให้ความร่วมมือการดำเนินกิจกรรมเพื่อป้องกันไฟป่า รวมทั้งเกิดจิตสำนึกที่ดีและเห็นความสำคัญของทรัพยากรป่าไม้และสัตว์ป่า รวมทั้งทรัพยากรธรรมชาติอื่นๆ ที่มีความสัมพันธ์โดยตรงกับวิถีชีวิตของชุมชนและประชาชนกลุ่มอื่นๆ ในสังคม

๔.๓. อุทยานแห่งชาติน้ำพองและชุมชนท้องถิ่นที่อยู่ในและอยู่รอบแนวเขตอุทยานแห่งชาติน้ำพอง มีการดำเนินกิจกรรมเพื่อป้องกันปัญหาไฟป่าร่วมกัน มีการยอมรับและมีความรับผิดชอบร่วมกันในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ

๔.๔. ชุมชนท้องถิ่นที่อยู่ในและอยู่รอบแนวเขตอุทยานแห่งชาติน้ำพอง มีการดำเนินกิจกรรมในการป้องกันไฟป่าอย่างเป็นรูปธรรม ทั้งจัดตั้งกติกาประชาคมร่วมรัฐในการป้องกันปัญหาไฟป่าในพื้นที่ชุมชนของตนเอง การจัดตั้งเครือข่ายป้องกันไฟป่าและหมอกควัน การจัดตั้งกองทุนเพื่อป้องกันไฟป่า กิจกรรมการฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติ และการจัดตั้งคณะกรรมการในระดับชุมชน เป็นต้น

๔.๕. การจัดตั้งกลุ่มองค์กรและดำเนินกิจกรรมการป้องกันไฟป่านำไปสู่การมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติในรูปแบบอื่นๆ อย่างมีประสิทธิภาพ

๕. ตัวชี้วัดความสำเร็จ

๕.๑ การเกิดไฟฟ้าในพื้นที่อุทยานแห่งชาติน้ำพองลดลงอย่างน้อยร้อยละ ๕๐ ต่อปี

๕.๒ ราษฎรท้องถิ่นที่อยู่ในและรอบแนวเขตอุทยานแห่งชาติน้ำพองร้อยละ ๘๐ มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับปัญหาไฟฟ้า

๕.๓ ชุมชนท้องถิ่นที่อยู่ในและรอบแนวเขตอุทยานแห่งชาติน้ำพองร้อยละ ๘๐ มีการจัดตั้งเครือข่ายป้องกันไฟฟ้าและหมอกควันเพิ่มมากขึ้น

๕.๔ ชุมชนท้องถิ่นที่อยู่ในและรอบแนวเขตอุทยานแห่งชาติน้ำพองร้อยละ ๘๐ มีการดำเนินกิจกรรมเพื่อป้องกันปัญหาไฟฟ้าทุกปี

๕.๕ ชุมชนท้องถิ่นที่อยู่ในและรอบแนวเขตอุทยานแห่งชาติน้ำพองร้อยละ ๘๐ มีการจัดตั้งกติกาประชาคมร่วมรัฐในการป้องกันปัญหาไฟฟ้าในพื้นที่ชุมชนของตนเอง

(ลงชื่อ).....

(นางสาวอ้อยใจ กะวิเศษ)

วันที่ ๓๐ มีนาคม / ๒๕๖๘

ผู้ขอประเมิน